

MARTINA ŠILER

REYKJAVIK

O S E B E

MARINA

SEVERIN

MITJA

VIKI

O P O M B A

Ena izmed dramskih oseb spregovori nekaj besed v islandskem jeziku. Ker je zvok pomembnejši od pomena, prevod ni zapisan.

1. Savo

Stanovanje. Vhodna vrata, ki vodijo v dnevno sobo. Še dvoje vrat in vhod v kuhinjo. Velik oguljen kavč. Na tleh pred kavčem stara, črnobela televizija, pred njo vrečka s čipsom. Vhodna vrata so odprta. Tam stoji Severin v elegantnem sivem plašču in s kovčkom. Mitja je ravnokar odprl vrata. Tišina.

MITJA: Savo.

SEVERIN: Severin.

MITJA: A tako? No, se pravi, živjo...

SEVERIN: Živjo.

MITJA: Živjo, Severin.

SEVERIN: Živjo, Mitja.

MITJA: Vstopi že enkrat! Mraz gre noter.

Severin vstopi, Mitja zapre vrata.

SEVERIN: Malo se je spremenilo tukaj.

MITJA: Niti ne.

SEVERIN: V bistvu nisem vedel, če sem prišel prav, a veš. Ne spomnim se več dobro. Hiša, tele stopnice, pa vrata. Se je spremenilo.

MITJA: Zdi se ti. Dolgo te ni bilo.

Tišina.

SEVERIN *se nasmehne*: Mogoče. To mesto sem že skoraj pozabil. Nisem vedel, da bo spet zima, ko bom prišel nazaj.

MITJA: Prideš pa sredi noči.

SEVERIN: Zaradi urnika poletov.

MITJA: Aja. In kako si kaj?

SEVERIN: V redu. Fajn sem, zelo fajn, pravzaprav.

MITJA: Severin se ima fajn. Super. Če te takole pogledam... imaš mogoče res prav. *Prime njegov plašč in ga ogleduje.* Tole že zgleda dobro.

SEVERIN: Hugo Boss, najnovejši model.

MITJA: Potem ga pa daj dol, a ne, da ga ne boš mečkal. Pa vsedi se tudi!

SEVERIN: Ne, saj ni treba.

MITJA: Zakaj ne? Kaj pa boš.

SEVERIN: Bom šel. Samo za pet, deset minut... vsak čas bom šel.

MITJA: Imaš kam it?

SEVERIN: Ja.

MITJA: Kam?

SEVERIN: V hotel.

MITJA: A daj no! Zdaj si tukaj!

Iz ene od sob pride Viki, pogleda ju.

VIKI: A, Mitja, imamo obisk?

SEVERIN: Kot vidim, imaš že polno stanovanje.

MITJA: Samo sobo sem oddal. To je Viki, Viktor, v bistvu.

Viki in Severin se rokujeta.

VIKI: Saj vaju nočem motit, samo zdaj se bo začel en prenos... Dober plašč!

MITJA: Hugo na B, a ne?

SEVERIN: Boss, ja.

VIKI: Super. Takega tukaj še nisem videl.

Viki sede pred televizijo, jé čips.

SEVERIN *Mitji*: Sobe oddajaš?

MITJA: Od nečesa moram živet, veš.

SEVERIN: A to mojo sobo?

MITJA: Se zgodi.

SEVERIN: Moja soba.

MITJA: Si mislil, da te bo tukaj kar vse čakalo? Tudi ključavnice sem hotel zamenjat.

Pozabil sem. Zdaj je pa prepozno, ne.

VIKI: Zadel! To!

SEVERIN: Kakšna tekma je to?

MITJA: Golf.

VIKI: Golf je fajn.

MITJA: Skoz gleda Supersport.

VIKI: Saj samo to lovimo.

SEVERIN: Jaz sem videl igrišče za golf v živo. Neverjetno zeleno je.

VIKI: A res?! A si probal?

SEVERIN: Palico sem že držal v roki. Ni tako enostavno, kot zgleda.

MITJA: Lej ti to! Se pravi, se ti je dost dogajalo?

SEVERIN: Cel teden bi lahko samo govoril.

MITJA: Potem pa povej! Vse povej!

SEVERIN: Utrujen sem od poti. Zdaj bi šel najprej spat.

Premakne se proti vratom, a ga Mitja potegne nazaj.

MITJA: Nehaj, tukaj boš! Bi kaj hrane? Imam pecivo.

SEVERIN: Ne, hvala, ne morem-

MITJA: Sam sem ga spekel.

SEVERIN: Boš užaljen?

MITJA: Že v redu. Počaka. Zdaj moraš govorit. Povej, kolikor lahko.

SEVERIN: Pa ti?

MITJA: Poslušal te bom. Vse. No?

SEVERIN: Dobro...*Premor*. Najprej so bile postaje. Veliko postaj, veliko peronov. Tiri, vagoni, večerna voznja. Železniške postaje si najbolj zapomnim. Dolge klopi. Vozni redi. Čakanje. Hrup povsod. Ljudje. Mesta, lepa, vseh velikosti. Težek kovček. Potem vzlet na enem letališču in pristanek na drugem. To mi je všeč pri letališčih, če nekam potuješ prvič, nikdar ne veš, na čem boš pristal. Tisto jutro, ko smo pristali... ali pa je bil mogoče že dan...večer...noč...

MITJA: Dan reci, je bolj splošno.

SEVERIN: Ja, dan, čeprav tam v bistvu ni bilo dneva.

MITJA: Časovna razlika?

SEVERIN: Majhna.

MITJA: Čudno. No, bo že tako, če ti praviš. Bi vsaj kaj pil?

SEVERIN: Nič. Hvala. Samo...a se kaj žge v kuhinji? En tak čuden vonj-

MITJA: Spodaj imamo nov lokal, piščance pečejo.

SEVERIN: To sem videl. Zanimivo ime, Severno morje. Nimajo rib?

MITJA: Samo na začetku, potem jim pa ni šlo. Itak pri nas nobeden ne jé rib. Je bilo treba zamenjat s piščanci.

SEVERIN: Grozen vonj.

MITJA: Si že pozabil take zadeve, a?

SEVERIN: Meso naj bi bilo sveže. Sem prebral spodaj. Sveže meso, svež okus.

MITJA: Tržna finta. Rajši povej, kaj si ti tam jedel. Ribe, ne, vsak dan ribe, veliko rib?

SEVERIN: Ja, v bistvu-

MITJA: Začel si s tem, da je bil dan. Majhna časovna razlika.

SEVERIN: Ja. Spim. Lahko spim.

MITJA: Aja?

SEVERIN: Zdaj. Lahko spim zdaj...Res sem utrujen.

MITJA: Vem, saj boš. Dokončaj zgodbo.

SEEVERIN: Nisi mi pisal.

MITJA: A sem mogoče vedel, kam pisat?

SEVERIN: Potem si že zvedel, a ne?

MITJA: Nikdar nisem zvedel tvojega točnega naslova. Ti tudi nisi nič pisal meni.

SEVERIN: O, pa sem! Se spomnim. Si dobil vse, a nisi?

MITJA: Ja, tistih nekaj kartic. Reykjavik. Kje sploh je to?

SEVERIN: Islandija.

MITJA: Tudi prebral sem, veš. Lepe pozdrave, nič več. Pa vsakič isto. Lahko bi uporabil več domišljije.

SEVERIN: Včasih si zbiral razglednice.

MITJA: Ampak eno pismo bi pa lahko! Eno samo pismo-

SEVERIN: Parkrat sem hotel poklicat. Spomnil sem se, da nimam številke od tukaj.

VIKI: Nimamo telefona.

MITJA: Se mogoče nisi spomnil tudi tega, da ni telefona?

SEVERIN: Šele potem enkrat sem se spomnil. Odkar imam tole (*pokaže mobilni telefon*) sem se odvadil pisat pisma.

VIKI *se obrne*: U, sranje!

MITJA: Jaz tega nimam, pa kaj!

VIKI: Takega sploh ni za dobit pri nas! Mi ga boš pokazal, ko bo konec prenosa!

SEVERIN: Potem, zdaj sem res utrujen.

MITJA: Tam si lahko spal. Sem prepričan, da si.

SEVERIN: To pa. Dosti spal. In bral. Študiral.

MITJA: Res? Kaj?

SEVERIN: Vse. Književnost, jezik, zgodovino. Pa ekonomijo tudi. Največ sem študiral ekonomijo.

MITJA: Potem zdaj veliko veš?

SEVERIN: Magisterij iz ekonomije imam.

MITJA *skriva osuplost*: Pameten.

SEVERIN: Pa ne samo to.

MITJA: Kaj še?

SEVERIN: Začel sem delat na doktoratu...

VIKI: A to pomeni, da ves cajt bereš pa pišeš?

MITJA: Najvišja stopnja, ne?

SEVERIN: Tako je.

VIKI: Kaj to pišeš?

SEVERIN: Kombiniram ekonomijo, pravo in mednarodne odnose.

MITJA: Ni pretežko zate?

SEVERIN: Nič več.

MITJA: Še kaj?

SEVERIN: Ja...tudi službo imam.

MITJA: Kje?

SEVERIN: Gor, ne. Vse delam gor.

VIKI: V Rekviku?

SEVERIN: V Reykjaviku.

MITJA: In?

SEVERIN: Vse je bilo precej preprosto. Prišel sem gor. Islandija je lepa...tako lepa...tega se sploh ne da povedat, kako lepa je Islandija. Nisem mogel it stran. Najprej sem delal take manj pomembne stvari. Zrihtal sem si stanovanje, se naučil jezika, začel študirat. No, in zdaj...Zdaj sem direktor. Jaz sem zdaj direktor.

VIKI: A imaš svojo firmo?

SEVERIN: Eno manjšo firmo imam.

Mitja se strese, Severin ga pogleda.

VIKI: A igraš golf, a imaš račun v banki, a se voziš z avtom-

MITJA: Saj nima izpita.

Odide v svojo sobo.

VIKI: A res ne?

SEVERIN *strmi za Mitjem, odsotno*: Imam izpit. Tudi avto imam gor. Siv Audi A6.

VIKI: Super! Si se pripeljal z njim?

SEVERIN: Ne. Z vlakom...pa z letalom tudi.

VIKI: Super! *Tišina, televizija*. Zdaj se bo začel nogomet. Liga prvakov.

Vrne se Mitja s rjuhami.

MITJA: Tukaj imaš. Na kavču boš. Danes ne greš nikamor več, direktor.

Mitja odide, Severin obsedi na kavču, gleda predse.

2. Prvi večer

Pozno ponoči. Viki pred televizijo. Kavč je pogrnen z rjuhami. Severin leži, gleda v strop.

SEVERIN: Koliko je ura?

VIKI: A ne spiš?

SEVERIN: Ne.

VIKI: Oprosti, če sem te zbudil.

SEVERIN: Nisi me.

VIKI: Pol petih.

SEVERIN: Zjutraj?

VIKI: Ne, ponoči, trapo. Itak, da zjutraj. A ne moreš spat ali kaj?

SEVERIN: Še kar smrdi, sploh kdaj nehajo s temi piščanci?

VIKI: Jaz še voham ne več. So pa zelo dobri, bomo kdaj probali.

SEVERIN: Boš gledal TV?

VIKI: Zdaj je neposreden prenos košarke. Ne smem zamudit. Fajn je.

SEVERIN: Mitja tega ne gleda?

VIKI: Spi. A ga kaj rabiš?

SEVERIN: Ne. *Pogleda televizijo.* Ga ne zanima?

VIKI: Supersport? Včasih kaj pogleda. Tako enkrat na mesec. Saj komentarjev itak nobeden ne šteka. Ti verjetno veš, kateri jezik je tole.

SEVERIN: Nemščina.

VIKI: Ti imaš tisti doktorat ali kaj že.

SEVERIN: Nimam še.

VIKI: Samo dost obvladaš, a ne.

SEVERIN: Malo že.

VIKI: Kje imaš pa mobilca? Blazno rad bi ga videl.

SEVERIN: Zdaj se polni. Ti ga bom jutri pokazal

VIKI: To si ga tam kupil, a ne? Tukaj ne dobiš takega, niti približno. Samo eno brezvezno sranje imajo. Sem pa videl na Supersportu reklamo, točno tak model kažejo.

SEVERIN: Trenutno najboljši model.

VIKI: Itak! Poslušaj, ti si kar tako šel na tisto Islandijo?

SEVERIN: Ja, kar tako. Saj najprej sem si jo mislil samo ogledat. Potem sem prišel do Reykjavika in naenkrat sem začutil, da ne morem več nazaj. Nor občutek. Kar ostal sem.

VIKI: Jaz bi tudi.

SEVERIN: Poskusi. Ampak...to ni tako...

VIKI: Kako?

SEVERIN: Ni tako lahko, kot si misliš. Jaz sem imel dost sreče.

VIKI: Aja. Štekam. Bi šel nazaj?

SEVERIN: Seveda grem nazaj, živim gor. Samo na obisk sem prišel, čez vikend pa to.

VIKI: In? Kako se ti zdi? Jaz sem ves čas tukaj.

SEVERIN: Kot prej. Sneg in mraz. Reka je zaledenela. Grad je osvetljen, most pa ni. Vseeno je kar lepo.

VIKI: Na mostu so od mraza crknili reflektorji, drugače bi bilo še lepše.

SEVERIN: Zdi se mi, da se ta sneg sploh ne stopi. Ko sem šel, je snežilo.

VIKI: Ja, res tako zgleda. Mene nič ne moti.

SEVERIN: A kaj študiraš?

VIKI *se zasmije*: Kaj pa naj študiram tukaj? Na bazenu delam, čez teden.

Premor.

SEVERIN: A Mitja...mislim, on kaj dela?

VIKI: Skoz dela kakšne plane.

SEVERIN: Se ni poročil?

VIKI: Poročil?!

SEVERIN: Nekaj je govoril, da bi se...pa ne vem...

VIKI: A mogoče vidiš kje tukaj kakšno žensko? Pustila ga je. Saj ne vem kaj dost o tej zadevi.

SEVERIN: Takrat, preden sem šel, je ves čas govoril o njej. V redu sta se razumela.

VIKI: Pustila ga je, sem rekel. Zato sem pa dobil sobo, drugače je ne bi.

SEVERIN: Potem... ga je sesulo?

VIKI: Sem ti rekel, da ne vem kaj dost. Tako pač je, vsak dela po svoje. Jaz nimam problemov z ženskami. Še zmeraj se najde kaj fajn družbe. Ti si pa itak tam kakšno zrihtal, nisi?

SEVERIN *se zasmije*: Itak da sem!

VIKI: Vidva s Mitjem sta se prej boljše štekala?

SEVERIN: Najboljša prijatelja. Vse sva vedela.

VIKI: Fajn. Zdaj pa ti veš več pa si direktor.

SEVERIN: Nekaj v tem smislu. *Tišina*. Razmišljal sem, kaj naj mu rečem. Kako stopit pred nekoga...Še zdaj ne vem. Na letalu sem sestavil ene...deset govorov. Da bom

povedal, kako je bilo, da bom rekel to pa to in da bo potem že vse v redu. Zdaj ne morem nič...

VIKI: Ne se sekirat, saj bo šlo. *Premor*. A ti je fajn na kavču?

SEVERIN: V redu je.

VIKI: Greš lahko v drugo sobo, če hočeš. Drugače jaz tam spim, samo danes bom verjetno še dolgo tukaj. Potem bo še ponovitev hokeja. Lahko greš tja, ni problema.

SEVERIN: V tvojo sobo.

VIKI: Ja, a ti nisem rekel?

SEVERIN: Že dobro. Bom kar tukaj.

VIKI.: Tvoja stvar, samo upam, da boš lahko spal.

SEVERIN: Spal. Kot da že dolgo ne bi spal tukaj. Kot da tam nisem spal. *Premor*. Če sem bil utrujen od dela v firmi...vzel sem si počitnice in potoval po deželi. Dnevi brez noči. Gejzirji, ki so bruhali vodo in tiho podzemno grmenje lave. Mehki dnevi, žametni od ognjeniškega prahu in pokrajine z vročimi jezeri. Toplo kamenje, pa ne od sonca. Žveplast vonj.

VIKI: Sliši se že fajn. To lahko Mitji poveš.

SEVERIN: Ne vem.

VIKI: Kakšen Supersport imajo tam?

SEVERIN: Ne gledam televizije, veš. Preveč dela imam s svojo firmo.

VIKI: Itak. *Tišina*. Ej, te moti, če kadim?

SEVERIN: Ne.

Obrne se v kavč, pokrije se čez glavo.

VIKI *prižge cigareto*: Lahko noč.

Severin zaspi.

3. Biskvit

Dnevna soba. TV je izklopljen. Viki sestavlja majhen model letala. Severin sedi na kavču, gleda predse. Mitja kadi, gleda skozi okno. Tišina.

VIKI *Mitji*: Poglej ga, super je. Še malo, pa bo.

MITJA: Saj ne vem, kam ga bom postavil.

VIKI: Lahko na TV. Kaj sploh je to?

SEVERIN: Letalo.

VIKI: Se mi zdi. Včasih leti kaj tukaj čez. Katera vrsta?

SEVERIN: Concorde.

MITJA: Ni.

SEVERIN: Boeing 474.

MITJA: Nehaj. Saj poznaš letala.

SEVERIN: Ne vem.

MITJA: A daj no! Dosti si letel, a nisi?

VIKI: Tudi pilot si, ali kaj?

SEVERIN *se zasmije*: Ne.

MITJA: Zdaj imaš verjetno kakšno privat letalo.

SEVERIN: Audiya imam, samo to.

MITJA: Vseeno si dost preletel z avionom.

VIKI: A nisi šel z vlakom?

SEVERIN: Na Islandiji ni železnice.

MITJA: Direktor se ja ne more vlačiti po vlakih.

VIKI: Zakaj pa ne?

MITJA: Ne ga spraševaj, nič ne bo rekel.

SEVERIN: Mitja.

MITJA: Kaj? *Tišina*. V redu, kosilo grem delat.

VIKI: Kaj boš delal?

MITJA: Kar je v kuhinji.

VIKI: Se nič ne spomnim, da bi kaj ostalo. Kaj če bi... lahko bi šel dol v Severno morje, recimo, po enega piščanca. Tako lepo jih zavijejo v papir, samo malo so slani. Častim, v redu? Sta za?

Ker Severin pogleda Mitjo, preusmeri pogled tudi Viki, Mitja prikima.

VIKI: Super, grem iskat!

Skoči, pograbi jakno in odide. Tišina.

SEVERIN: Koliko restavracij je zdaj v mestu? Tri?

MITJA: Štiri. Eno so odprli pri železniški postaji.

SEVERIN: Lahko bi še tole tja prestavili. Kot bi živeli v roštilju.

MITJA: Sem rekel, da so eno odprli na železniški postaji!

Gleda Severina.

SEVERIN: In kaj... aja, pri železniški...

Tišina, strmita drug v drugega.

MITJA: Me zelo veseli, da te končno zanima.

SEVERIN: Saj me ne, veš.

MITJA: Potem lahko vsaj poveš, če imaš kakšno delovno mesto v svoji firmi.

SEVERIN: Na dopustu ne sklepam nobenih poslov.

MITJA: Pa ne. Prav. Dobro.

Premor. Mitja gleda avionček.

MITJA: Samo to si prinesel.

SEVERIN: Na letališču sem kupil. Ko sem prestopal v Frankfurtu. Ti ni všeč?

MITJA: Ja, saj mi je.

Tišina.

SEVERIN: Nisem vedel, kaj naj prinesem, skoraj se nisem...spomnil.

MITJA: Si zgubil spomin, ko si gledal v gejzirje?

SEVERIN: Ne, to nisem.

MITJA: Grejo zelo visoko? So na takih zelenih travnikih?

SEVERIN: Ja, povsod, kjerkoli.

MITJA: Na tako zelenih, taki beli, potem pa padejo dol na travo pa ratajo kot kakšne kroglice in potem lahko to gledaš in fotografiraš?

SEVERIN: Ja, tako, ja, saj vem...

MITJA: No, kaj?

SEVERIN: Mitja, zakaj bi morala zdaj govorit o tem?

MITJA: Ker si končno tukaj.

SEVERIN: Sem rekel, da sem na dopustu!

MITJA: Lahko bi ostal kar gor.

SEVERIN: Saj bom šel nazaj.

MITJA: Vseeno ti je.

SEVERIN: Ni mi. Samo trenutno počnem dosti stvari.

MITJA: Jaz bi tudi. A veš, kaj zdaj delam?

SEVERIN: Nisi povedal.

MITJA: Nič. Aja, sobo oddajam, če je to delo.

SEVERIN: To si povedal.

MITJA: Če ne bi ti-

SEVERIN: Nisem edini, ki obvladam zadevo! V druge stvari sem se preusmeril. V to, kar sem zmeraj hotel!

MITJA: V doktorat iz ekonomije!?

SEVERIN: In mednarodnih odnosov, ja!

MITJA: Firma verjetno tudi vzame dost časa?

SEVERIN: Tudi!

Premor.

MITJA: Še je tam. Nisem je dal stran.

Tišina.

SEVERIN: Všeč mi je.

MITJA: Kaj?

SEVERIN: Kdo. Viki. Njemu reci.

MITJA: On nima pojma.

SEVERIN: Lahko bi poskusil sam.

MITJA: Ti nisi nikdar-

SEVERIN: Jaz sem šel in sem nekje bil! Sam, čisto sam. Stran od tukaj. To sem hotel, zmeraj sem to hotel.

MITJA: Prej bi moral povedat, kako si se odločil.

SEVERIN: No... oprosti.

Tišina.

MITJA: Super. Oprosti. *Tišina.* Tako ali tako se nisi znašel, nikdar. Tudi jaz bi se moral tega zavedat. Ni ti za zaupat, ne znajdeš se.

SEVERIN: Zdaj se najdem!

MITJA: Aja? Kako pa kaj tvoje ženske?

SEVERIN: Tako kot tvoje, ni res?

MITJA: Ja, res. Saj to verjetno že veš, da me je pustila. Veš, ne?

SEVERIN: Ja, sem zvedel. A nista planirala poroke?

MITJA: Stare zgodbe. Imam pa zdaj še nekaj novega za povedat. Nataša. Zelo fajn je. Super se imava.

SEVERIN: Me veseli.

MITJA: Mene bi tudi, če bi še ti kaj povedal.

SEVERIN: Jaz... ja...

MITJA: Imaš zdaj vse? Greš od tukaj in dobiš vse, ne?

Severin pogleda Mitjo in seže z roko v žep. Ven privleče majhno škatlico, jo odpre in vzame ven zlat obroček. Dvigne dlan pred Mitjo in si natakne prstan na roko.

SEVERIN: Tako je, če greš od tukaj, res dobiš vse. *Nasmehne se.* Freyja Steinarsdóttir ni mogla vzeti dopusta. Sploh pa ne vem, kaj bi ji tukaj pokazal. Grad, most pa ena razpadla železniška postaja gor nikogar več ne ganejo.

MITJA *vstane*: Pijačo sem mu pozabil naročiti! Grem pogledat, če je kaj v kuhinji.

Severin si sname prstan in ga pospravi v škatlico, nato stopi do modelčka in ga gleda. Nenadoma trešči modelček ob tla. Letalo razpade. Severin gre nazaj na kavč, vrne se Mitja s pecivom na krožniku. Ponudi Severinu.

MITJA: Boš?

SEVERIN: Ne pred kosilom.

MITJA: Jaz sem spekel.

SEVERIN: To že vem, Mitja. Bom po kosilu. Diši dobro.

MITJA *se nasmehne*: Potem boš preveč našrt. Piščanci so ogromni.

SEVERIN: Ne bom, res-

MITJA: Daj, samo en griz. Zame. Poskusi.

SEVERIN: Hvala...

MITJA *vzame kos peciva, sede k njemu*: Daj no, to si tam gor pogrešal, vem, da si. Poglej! *Ugrizne v pecivo.* Fantazija! Zdaj pa ti.

SEVERIN: Res no, Mitja...!

MITJA: Savo?

SEVERIN: Severin!

MITJA: Pa Severin!

Mitja skoči nanj in mu začne pecivo tlačiti v usta. Severin se otepa in davi. Mitja ne odneha, dokler mu v usta ne stlači celega kosa. Severin se skotali s kavča in kašlja.

MITJA: Je dobro? Znam pečit, a ne? Tudi s krogliami še zmeraj znam!

Premor, Severin kašlja in se pobira.

MITJA: Samo ne drobit po preprogi.

Severin steče proti sobam, zaloputne ena od vrat. Vrne se Viki s piščancem v papirju

VIKI: Evo, piška!

MITJA: Sem daj.

Viki postavi piščanca na tla pred kavč.

VIKI: Treba bo nabavit jedilno mizo. Kaj pa tista, enkrat si mi jo pokazal-

MITJA: Pa tisto ni jedilna miza!!

VIKI: Oprosti. Itak vse na tleh jemo, bomo pa še to. Kje je pa tipček?

MITJA: Na WC. Se mi zdi, da bruha...

VIKI: Zakaj pa?!

MITJA: Pojma nimam.

VIKI: Sranje! Ne bo hotel piške.

MITJA: Bo.

Viki opazi uničeni modelček.

VIKI: Kaj je pa s tem!? Pa ne, no, tako sem se matral...!!

Pobere modelček. Mitja ga pogleda, medtem pride Severin, z roko si briše usta.

MITJA: Vse se da popraviti.

VIKI: Jebeš to. Piška bo mrzla.

Pusti modelček, spravi se pred kavč in odvijte zelo mastnega in neprivlačnega piščanca.

Mitja sede k njemu. Viki odtrga piščančje bedro.

VIKI: Najrajši imam temno. Kaj bosta vidva?

Severin ju gleda. Viki odtrga perut in mu pomaha z njo.

VIKI: Daj, poskusi!

Severin gleda, postaja mu slabo. Preden bi bruhal, pograbi plašč in gre ven. Mitja skoči pokonci.

MITJA: Savo!!

VIKI *grize bedro*: Na zrak je šel. Po moje.

MITJA: Mogoče bom pa spet dobil kakšno kartico.

Zasmeje se.

4. Neznanka s postaje

Marinino stanovanje. Severin sedi na stolu, gleda predse. Marina hodi okrog njega, kadi.

MARINA: Fajn zgleda. Kroj ni enostaven, drag model.

Tišina.

SEVERIN *tiho*: Hugo Boss.

MARINA: Sem mislila, da me sploh ne razumeš!

SEVERIN *tiho*: Še znam...ta jezik.

MARINA: Od kod si?

SEVERIN: Ja...v bistvu-

MARINA: Zakaj si-

SEVERIN: Ne vem.

MARINA: Ne veš?!

Gleda Severina, on molči. Tišina.

MARINA: Gledal si me.

SEVERIN: Nisem.

MARINA: Pa si me.

SEVERIN *tiho*: Ne.

MARINA: Ko sem šla iz službe... mimo železniške postaje sem šla.

SEVERIN: Nisem te gledal.

MARINA: Ne morem pozabit tvojih oči..

SEVERIN: Jaz... nekam moram it... nazaj moram...

MARINA: Kam nazaj?

SEVERIN: Z vlakom do letališča.

MARINA: Dolgo bi se vozil.

SEVERIN: Ampak bi šel.

MARINA: Povej rajš-

SEVERIN: Oprosti, res.

MARINA: Oprosti?! Mirmo vstopiš v tuje stanovanje! Slediš mi, vstopiš in se sedeš! Brez besed. *Gleda ga.* Pa kaj ti je?!

SEVERIN *se nasmehne*: Nič... samo... zgubil sem se. Zmedel. Dost dolgo me ni bilo, ne poznam več... nisem vedel, kam grem... naravnost, levo, desno... Sem kar šel. Sam sem bil... ko sem sedel na postaji... bal sem se... ne vem...

MARINA: Kot tvoj pogled v papirčke.

SEVERIN: Papirčke?

MARINA: Na postaji si trgal ene papirčke.

SEVERIN: Nekaj sem imel v žepu, ja.

Spogledata se. Premor.

SEVERIN *tiho*: Ti si me gledala.

MARINA *se zasmehje*: Samo nisem zadost nora, da bi te zasledovala.

SEVERIN: Nisem te hotel zasledovat, res ne... sranje... glava me boli.

MARINA: Od mraza.

SEVERIN: Navajen sem na mraz.

MARINA: Bi čaj? Aspirine imam. Pa cimetove piškote sem kupila, mogoče-

SEVERIN: Samo vodo bi.

Marina odide in se vrne s kozarcem vode. Severin pije.

MARINA: Zgledaš kot turist. *Tišina*. Roke se ti tresejo.

SEVERIN: Aja?

Severin ogleduje svoje roke. Marina prižge novo cigareto in mu jo ponudi.

SEVERIN: Ne kadim, v bistvu...

Vseeno sprejme cigareto in kadi. Tišina.

MARINA: Če se ti res dobro pogleda v oči, šele potem se vidi.

SEVERIN: Kaj?

MARINA: Nekaj časa si živel tukaj.

SEVERIN *se nasmehne*: Dolgo nazaj. Predolgo.

MARINA *se zasmije*: Dobro... kaj boš pa zdaj?

SEVERIN *odsotno*: Kovček sem pozabil...

MARINA: A? *Tišina*. Saj... lahko ostaneš, če nimaš...za čez noč, mislim, nič več.

SEVERIN: Pri kolegih stanujem, pri bivšem cimru.

MARINA: Lahko te pospremim do tja.

SEVERIN: Hvala, saj... *Vstane, se opoteče*. Utrujen sem od potovanja.

MARINA: Res te lahko pospremim do tvojih kolegov.

SEVERIN: Ne, ni-

MARINA *se zasmije*: Kri imaš na ustnici. Tukaj, čisto malo.

SEVERIN: Vem, od biskvita.

MARINA: Od biskvita. *Tišina*. A pa sploh veš, kam moraš it?

SEVERIN: Mogoče...

Spogledata se.

5. Proti jutru

Polmrak. Prazna skladiščna hala ob železniški progi. Na sredini je večji pravokoten predmet, pokrit s temno plahto. Tu sedi Marina. Izmotava se izpod Severina. Pobere svoje hlačke in jih obleče, odpre torbico, se šminka. Tudi Severin počasi popravlja obleko. Neprestano se slišijo vlaki, ki peljejo tik mimo prostora.

SEVERIN: Nisem si mislil, da bo tako.

MARINA: Jaz tudi ne.

SEVERIN: Ko sem šel tja.

MARINA: Aja, to.

SEVERIN: Najprej z vlakom. Do Londona. Čez tunel pod morjem. Potem letališče. Prvič sem se peljal z letalom. Daleč gor na sever. *Marina prižge cigareto. Ponudi jo Severinu, ne da bi ga pogledala. Severin jo vzame, ona si prižge novo. Kadita.* Stopim iz letala na tla. Islandska tla. Ne razumem jezika. Zanimiv, star jezik. Tla pod mano so vroča. Zaradi lave, zvem kasneje. Par ognjeniških izbruhov sem tudi videl. Pa tisto temno modro nebo nad mestom... Barvaste nordijske hiše, ribiške ladje... Morje, vse naokrog samo morje. Ogenj in sneg. Severni sij, pozimi, če imaš srečo. Vroči izvirkčki vsepovsod. Termalna voda, povsod toplice. Vrelo vulkansko blato. Nevarno, včasih. *Zasmeje se.* Kaj se mi je enkrat zgodilo! Eden mojih prvih izletov po deželi, šel sem gledat to vrelo blato. Majhne kotanje, a veš, v njih pa vre. Prišel sem preveč blizu eni od teh kotanj in potem... blato je kar špricnilo ven, sploh ne vem, kako... bolj bi moral pazit, med noge bi me-
Mimo pelje vlak, hrup ga prekine.

SEVERIN *se nasmehne*: Do Reykjavíka res ne moreš z vlakom.

MARINA *kadi*: Zdaj vsaj vem.

SEVERIN: Kaj?

MARINA: Od kod si prišel in zakaj mi ni prišlo.

Severin jo pogleda.

MARINA: Se zgodi. Če si dobil tisto vrelo blato med noge, štekam, zakaj.

SEVERIN: A...?

MARINA: Ne znaš se kontrolirat. Ritma ne obvladaš. Nič ne obvladaš! Ne veš... Mislim, res hočeš, da ti vse povem?

SEVERIN: Ne, ne, ti kar... res... oprosti, res... oprosti...

Mimo pelje vlak.

MARINA: Pa še vlaki!

Tišina.

SEVERIN *tiho*: Ja, saj...

MARINA: Kaj?

SEVERIN: Zdelo se mi je.

MARINA: Ja?

SEVERIN: Da ti ni.

MARINA *se nasmehne*: Aja?

SEVERIN: Tako nekam... tiho si bila.

MARINA *se zasmeje*: Ne maram glumit.

SEVERIN *tiho*: Meni je... preveč hitro, ne?

MARINA: Med drugim.

Tišina.

SEVERIN: Ni me zadelo med noge.

Marina pogleda Severina in ga prime za roko.

MARINA: Že dobro. Sama sem hotela.

SEVERIN: Jaz tudi. Zelo.

Tišina. Gledata se. Prekine ju vlak, ki pelje mimo. Marina vstane s predmeta.

MARINA: Deka je vsa vlažna.

SEVERIN *tiho*: Vem.

MARINA: Zakaj sva sploh prišla sem?

SEVERIN *vstane*: Pogledat prostor.

MARINA: A prostor?

SEVERIN *se sprehaja naokrog*: Kako se ti zdi?

MARINA: Nisem vedela, da sploh obstaja.

SEVERIN: Dost vlakov.

MARINA *hoče odgrniti prevleko s predmeta*: Vlaki, pa tole.

SEVERIN: Ne!

MARINA: Zakaj? Zanima me, na čem sva se dala dol.

SEVERIN: Tole ni moje. Samo ključ imam, to je vse.

MARINA: Kaj je s tem prostorom?

SEVERIN: Jaz in kolega... najin je. Enkrat je bilo nekaj...eni načrti so bili...

Premor.

MARINA: Zebe me.

SEVERIN: Hočeš moj plašč?

MARINA: Šla bi.

SEVERIN: V redu.

Vendar se ne premakneta. Tišina.

MARINA: Manj vlakov.

SEVERIN: Nočni tovorni promet se umirja. Zdaj začnejo jutranji potniški.

MARINA: Vikend je.

SEVERIN: Ves čas peljejo. *Tišina.* Kmalu se bo zdanilo. Tukaj so lepa jutra.

MARINA: Tukaj? *Zasmeje se.*

SEVERIN: Ta zvok sem najbolj pogrešal. Vlake, ki vozijo čez most. Pa jutra. Vsako mesto ima svoje zvoke. Zjutraj svojo svetlobo.

MARINA *se nasmehne*: Res me zanima, kako zgleda tista lava.

SEVERIN: Vse žari v temi.

Tišina. Marina pogleda Severina.

MARINA: Kako ti je ime?

SEVERIN: Severin.

MARINA: Marina. *Premor*. Severin?

Severin jo pogleda. Ona ga poljubi, on se zmede in ne ve, kaj bi s poljubom.

MARINA *se zasmije*: Pa to ni res! To ne more bit res!

Marina se smeje. Mimo pelje vlak.

6. TV

Mitjevo stanovanje. Viki in Mitja sedita na tleh in buljita v televizijo. Ob Vikiju vrečka s čipsom, pepelnik.

VIKI: Temu bi rekel nekaj popolnega. Čisti car... lej ga, samo lej ga ... pazi, tale na tribuni... njegova žena. Kako ga gleda... On menda samo trenira in potuje. Iz ene tekme na drugo, čez počitnice pa kam deleč, razno morje pa to.

MITJA: Morje. Dost keša. Hugo Boss.

VIKI: A si že bil na morju?

MITJA: Ne.

VIKI: Zmeraj sem hotel bit v nogometni ekipi. V naš klub me pa niso vzeli. Sem rekel, da mi dol visi, tudi če samo na klopi sedim, pa nič. Nočejo več stroškov z dresi za rezerve, to je. Pa vem, da imajo zadost financ. Sponzorje so si zrihtali. Zadnjič so spet prišli na bazen, cel klub...potem ti pa skačejo tam...

MITJA: Kako je to, če si tako pomemben?

VIKI: Si sploh ne znam predstavljat.

MITJA: Direktor, recimo, pa še magister, ki dela doktorat.

VIKI: Lej ta geštel...

MITJA: Z oblekami se je naredil bolj opaznega, kot je bil. Pač zna.

VIKI: Res obvlada špil.

MITJA: Jaz sem ga začel klicat Savo. Takrat...ko smo pili skupaj pa to. *Zasmeje se.* Savo je čist. Kri, slina, sranje, to se njega ne tiče. Nikdar ni hotel pit za drugimi iz flaše. Z robcem jo je brisal, ker je mislil, da ga nobeden ne gleda.

VIKI: Ja, car je.

MITJA: Pride nazaj, sam toliko, da ga jaz vidim, da se pokaže in spet gre. Zgine.

VIKI: Kmalu bo konec tekme.

MITJA: Sranje, totalno sranje! Razmišljal sem, kaj naj mu rečem. Če se bo kdaj vrnil. Ene deset govorov sem sestavil. Bom povedal to pa to in bo že v redu. Bo vse zvedel. Zdaj pa ne. Nič ne morem povedat. Samo gledam ga, pa mu pustim, da dela po svoje.

VIKI: Mitja. Vikend je.

MITJA: Ja pa kaj.

VIKI: A nimaš ene ženske?

MITJA: Tekma.

VIKI *se zasmeje*: Od kdaj te pa tenis tako blazno zanima? *Tišina.* Kaj zdaj?

MITJA: Nataša...ona... Moral sem ji rečt, da danes nimam dost časa. Na večerjo sva mislila it, samo...Ene stvari moram zrihtat, ljubica, sem ji rekel. Doma moram ostat. Nujno. Ampak ona... z njo moraš bit previden, hitro se zna razburit... Sem mislil, da bo rekla, da bo pač z mano tukaj...pa ne...

VIKI: Ej, stari, žal mi je..

Tišina. Viki gleda televizijo.

MITJA: Ja. Kar reč. Povej mi. Zajebal. Spet. On je, ne jaz!! *Skoči k Vikiju, zgrabi ga za ovratnik.* Daj, reč, nisem jaz še enkrat zajebal! Že prej nisem jaz zajebal...

VIKI: Ej...

MITJA: Zajebal!!

VIKI: Pa dej že mir!! *Tišina.* A je še kaj čipsa? *Tišina.* A daj no.

Viki se stegne po vrečko s čipsom, pogleda nazaj na zaslon. Zasmeje se.

VIKI: Lej to, stari!

Mitja se zastrmi v zaslon.

MITJA: Ugasni ga!!

VIKI: A?

MITJA: Takoj!!

Plane pred ekran, zastre sliko.

VIKI: Daj no, gledam!

MITJA: Ugasni!!

VIKI: Pa zakaj?!

MITJA: Ugasni!!

VIKI: Saj je samo biljard!

MITJA: To je moje stanovanje!!

VIKI: Jaz tudi plačujem!!

Mitja brcne v ohišje televizije. Ekran ugasne. Viki skoči pokonci, Mitja gre do okna, prižge cigareto, trese se.

VIKI: Mitja!!! *Obupano pritiska na gube, ni odziva. Jebi se!!*

Viki odide v svojo sobo. Mitja kadi. Tišina. Viki se vrne, nasloni se na podboje, opazuje Mitjo. V rokah drži nekaj orodja.

VIKI: Prav ti je. Kreten.

MITJA *tiho*: Moj tv je.

VIKI: Vse tukaj je tvoje!

Gre do televizije in jo ogleduje.

VIKI: Prav, da te je Nataša pustila.

MITJA: Ni me, slišiš?!!

VIKI *se zasmije*: Kaj pa? *Tišina.* Ja, kaj, no?

MITJA: Večer si je malo drugače predstavljala.

VIKI: Pustila te je.

MITJA: Saj bo prišla.

VIKI: Pa ja.

MITJA: Bo!

VIKI: Tako pač je!

MITJA: Tako pač je?!

VIKI: Samo biljard sem hotel gledat, kaj je narobe z biljardom?!

MITJA: Drži gobec!

VIKI: Če bi ti kdaj peljal Natašo na biljard, recimo-

Mitja pograbi pepelnik in ga vrže na tla. Vsebina se raztrese. Mitja strmi v Vikija. Tišina.

VIKI: Jaz že ne bom pospravljaj.

Obrne se nazaj k televiziji, brklja po njej. Tišina.

VIKI: Saj, če cel dan takole čakaš na enega islandskega direktorja-

MITJA: Prisilil me je!!

VIKI: V kaj pa?

MITJA: V...vse to...

VIKI: A daj no.

MITJA: Nisem... nisem mogel spat... jest... nič nisem mogel...

VIKI: Tv si pa lahko sesul!! Odjebi!! *Gleda v televizijo, nasmehne se.* Hja, če bi zdaj imel tistega njegovega mobilca, tisti najboljši model...

MITJA *tiho*: Jaz bi tudi lahko imel takega mobilca.

VIKI *gleda v televizijo*: Nič... bom šel pa k Igorju.

MITJA: Ne...

VIKI: Kaj ne?

MITJA: Nočem bit sam.

VIKI: Boš še kar težil?

Mitja molči.

VIKI: Saj greš lahko z z mano.

MITJA *tiho*: Nočem...tega...

VIKI: Ej, Mitja...

Viki odnese orodje v sobo.

MITJA: Nočem gledat. *Premor.* Gledat, kako gre vse mimo mene. Jaz sem tu, tam pa vse teče in se ne zmeni zame. Se kotali. Poskušal sem igrat sam, dostikrat, pa ni šlo. Lahko potopim vse prazne, ampak polne ostanejo. In tudi če igram samo s praznimi, bela ne zadane. Niti za to nimam talenta. *Zasmeje se.* Zmeraj sem občudoval ljudi z več talenti. Slikajo, pa še dobro pišejo zraven, vse jim rata. *Premor.* Mednarodni odnosi in ekonomija. Vsi imajo talente. Vsi grejo, vsi nekam pridejo, vsi nekaj so. Jaz nimam nič Nisem nič. Zmeraj nič. *Leže na tla, zasmeje se. Preneha, obleži. Tišina. Viki se vrne iz sobe.*

VIKI: S tabo ni vse fajn, a?

MITJA: Ne vem, kako je z mano.

VIKI: Pa kje ležiš, daj... dol mi visi, ne bom več pospravljaj za tabo.

MITJA: Ni treba.

VIKI: Saj te malo štekam, samo ne moreš kar uničit televizije.

MITJA: Nič več ne vem.

VIKI: A si sploh že kaj jedel?

MITJA: Ne spomnim se.

VIKI: Moral bi kaj pojest, mogoče bi se boljše počutil.

MITJA: Mogoče.

VIKI: Pa ne bi zajebal televizije.

MITJA: Lahko bi jo peljal na večerjo...to bi bilo Nataši zelo všeč.

VIKI: Pusti to. Rajš si pojdi kaj iskat v kuhinjo.

MITJA: Če je sploh še kaj za jest.

VIKI: Danes sem šel v štacuno, zakaj ne bi bilo?

MITJA: Ne vem...hrana ima tudi svoje življenje... a ne?

Viki ga gleda, Mitja bulji v razbito televizijo.

7. Rdeča razpoka

Zatemnjeno Mitjevo stanovanje. Z druge strani okna prihaja v prostor precej močna svetloba cestne svetilke. Ob oknu sta Marina in Severin, gledata ven.

MARINA: Nisem vedela, da lahko toliko časa stojiš pri miru in samo gledaš.

SEVERIN: Jaz tudi ne.

MARINA: Kaj si kričal prej na gradu?

SEVERIN *tiho*: Ne vem.

Tišina.

MARINA: Kakšna tema je že.

SEVERIN: Oči me bolijo od bleščanja snega.

MARINA: Samo nekaj streh vidim, pa cesto spodaj.

SEVERIN: Vsak dan tukaj sem to gledal. Strehe in sneg.

MARINA: Nobenega drevesa ali kaj podobnega.

SEVERIN: Islandija je vsa zelena...mah na hribih okrog Reykjavíka.

MARINA: Fajn. Mah pa hribi okrog Rey...

SEVERIN: Reykjavík.

MARINA: Reykjavík.

SEVERIN: Vulkanski hribi so. *Premor*. Stal sem na robu ugaslega ognjenika. Vsi so govorili, da je ugasnil, ampak jaz sem vedel, da ni tako. Spodaj je bila majhna rdeča razpoka. Vsak trenutek bi lahko eksplodirala. Majhna, stisnjena rdeča razpoka. Izbruhnila bo. Kroglice bojo letele iz nje. *Vstane in gre stran od okna, prižge luč. Tudi Marina se obrne. V stanovanju ni več televizije. Kjer je Mitja stresel pepelnik, umazane sledi.*

MARINA: Sem že mislila, da ne bom videla stanovanja.

SEVERIN: Saj vidiš, kako je tukaj. Kakšen notranji opremljevalec bi prišel prav. Gor pri nas jih imamo.

MARINA: Saj ni tako slabo, samo po pečenki smrdi.

SEVERIN: Severno morje. Roštilj. Tukaj sem samo na obisku, na srečo.

MARINA: Kje so pa cimri? A jih ni?

SEVERIN: Očitno. Pojma nimam, kje sta.

MARINA *sproščeno sede na kavč*: Toliko boljše, ne?

Zasmeje se, Severin se nasmehne.

SEVERIN: Zakaj si sploh ostala z mano?

MARINA: Kaj pa vem. Se zgodi. *Severin se zasmeje in sede k njej na kavč. Gleda jo, zdaj se zasmeje Marina.* Pa kaj tako gledaš?

SEVERIN: Drugačna si. Drugačna kot to vse, vsi tukaj.

MARINA: Aja? Celo take stvari vidiš?

SEVERIN: Mislim, da ti lahko nekaj dam.

Z roko seže v žep in privleče škatlico s prstanom. Da ji škatlico, Marina vzame in odpre.

MARINA: Pa kaj si ti nor?? Kaj mi daješ to stvar?!

SEVERIN: Oprosti, če...samo... nič takega...

MARINA *gleda prstan*: Ne rečem, da mi ni všeč, ampak-

SEVERIN: Vzemi, no.

MARINA: Pa ne morem kar tako vzet-

SEVERIN: Jaz ga itak ne nosim. Iz Reykjavika je. Enkrat sem šel mimo ene zlatarne in ga videl v izložbi. Kamenček je en redek mineral od tam, pozabil sem ime.

MARINA: Zelo je lep, res...

SEVERIN: Za spomin ga vzemi.

MARINA: Za spomin? *Premor.* Hvala.

Hoče natakniti prstan, Severin jo prehiti.

SEVERIN: Čakaj! *Prme jo za roko in ji natakne prstan, ki malo težko zdrsne po prstu.*

MARINA: Poglej! Ožje prste imaš kot jaz.

Razpre svojo roko po njegovi dlani. Gledata prstan.

SEVERIN: Dobro zgleda na tebi.

MARINA: A veš, da si ti tudi drugačen kot vse tukaj?

SEVERIN *se nasmehne*: Se ti zdi?

MARINA: Ne poznam te dobro, mogoče zato.

SEVERIN: Študiral sem. Doktorat delam. Živim na Islandiji in imam avto in svojo firmo in sem ekonomist in veliko potujem in zdaj sem prišel malo nazaj.

MARINA: Dost imaš za delat.

SEVERIN: Ni mi dolgčas.

MARINA *se zasmije*: Zmeraj sem hotela poznat koga, ki veliko ve. Islandija. Nikjer daleč še nisem bila. Samo poslušam, kako drugi potujejo.

SEVERIN: Tudi jaz sem včasih samo poslušal. Gledal vlake na naši postaji. Temna jutra so bila in mrzla. Kot da se noč sploh ni končala. Zamud vlaka sploh niso več objavljali po zvočniku, to je bilo pač nekaj samoumevnega. In potem sem se enkrat peljal malo bolj naprej kot ponavadi... *Zasmije se, Marina ga objame.*

MARINA: Bi mi pokazal to tvojo Islandijo?

SEVERIN: Ja... se bova zmenila.

MARINA: Resno?

SEVERIN: Obljubim ti, v redu?

Tišina.

MARINA: Daj mi roko.

Prime njegovo roko, potisne si jo pod bluzo, poljubita se, a Severin se naenkrat odmakne.

MARINA: Kaj je zdaj?

SEVERIN: Spet tisto...ne vem, kaj se mi dogaja...kar naenkrat. Kot tvoja usta, taka rdeča je. Še zmeraj je tukaj.

MARINA: Kaj?

SEVERIN: Razpoka z ognjenika. En obraz je noter. En, ki sem ga pustil tukaj. En moj obraz, drugačen, nekaj drugega. Nočem, da gre. Nočem, da pride. Nočem...tako delat...nočem...ne morem... Sranje.

MARINA *poboža ga po licu*: Že v redu. Nič takega, dobro? *Zasmije se in si začne odpenjati bluzo.* Ne mislit o teh razpokah, obrazih ali kaj. O meni razmišljal. Pridi sem. *Preden ga potegne k sebi, jo Severin prime za roko.*

SEVERIN: Ne vem, če je v redu, da sva sploh tukaj-

MARINA: Pusti to. Glej me, samo glej me. Lepa sem. Povej mi, lepa sem. To mi govori.

SEVERIN: Če kdo pride...

Marina ga poljubi in stisne za roko.

MARINA: Lepa sem, lepa sem, lepa sem, povej mi!

SEVERIN: Ja si, lepa si, zelo si lepa.

Marina se zasmije in popusti stisk.

MARINA: Tako, ja.

Nameri se proti kavču, vendar jo Severin ustavi.

SEVERIN: Čakaj, greva tja. Pridi.

Odide v sobo, Marina gre za njim. Tišina. Čez nekaj časa se odprejo vhodna vrata. Vstopi Mitja v plašču. Otresa sneg. Nekaj drži v roki. Ko hoče odložiti plašč, zagleda Marininega. Posluša. Pogleda po prostoru in se obrne v smer, kamor sta odšla Marina in Severin. Približa se vratom in nekaj časa stoji tam. Na tla spusti rdečo kroglo za biljard in jo zakotali skozi priprta vrata.

8. Prebujanje v spanec

Zgodnje jutro, somračna svetloba. Mitja leži na kavču. Iz sobe pride Marina, Mitje ne opazi. V poltemi se spotakne in pade čez kavč. Mitja nekaj reče in se premakne, Marina se malo prestraši in stopi stran. Mitja se povleče navzgor. Videti je nekoliko omamljen.

MITJA: Sranje. A še ni zadost...lej, kaj mi dela. Odjebe naj se. Lej, kaj mi dela. *Marina ga gleda.* Ja, ti. Kar glej me. Evo. Jaz sem totalen car. Pekel pecivo. Razbil tv. Mitja Dimitrijevič car. Evo me. Lahko bi bil vse, zdaj sem pa tole. Saj vem, ti ne štekaš. Te je šel iskat? Ne moreš brez njega, a? Kaj naj ti rečem...? Glava me boli ...bi moral spat...kako naj zdaj... Pa ne znam...ingliš...jaz ne-

MARINA *se zasmije*: Dobro jutro!

MITJA: A...a ti...

MARINA: Ja, dobro jutro! Ti si njegov cimer, ni res?

MITJA: Ja...ne... čakaj...govoriš prav.

MARINA: Kako pa naj bi?

MITJA: Tako drugače, tako po... finlandsko.

MARINA *se smeje*: Finlandsko?!

MITJA: Nekaj na F ti je ime... eno tako čudno ime imaš, tako od gor...

MARINA: Sam prespala sem tukaj, to je vse.

MITJA: Ja, ja...sem vaju slišal. Oprosti, nisem hotel poslušat.

MARINA *sede k njemu, prime ga za roko*. Ti skuham kavo? Se mi zdi, da bi jo. Zmatrano zgledaš. Ali pa ti dam tole, bo še boljše. *Poljubi ga na čelo, Mitja se zdrzne.* Ti imaš vročino! *Položi mu roko na čelo in ga pogladi po licu.*

MITJA: Ne, ne...jaz moram samo malo spat... *Vrača ji roko, opazi prstan.* Kaj imaš to?

MARINA: Nov, on mi ga je dal. Ni lep? Rekel je, da je kamenček en poseben mineral od tam. In govoril je o zelenih hribih, o lavi, ogromno stvari mi je povedal. Fajn cimra imaš!

MITJA: A si ti potem ... kaj zdaj...

Iz sobe pride Severin. Na tla pred kavč postavi kroglo za biljard, nato gre hitro k Marini in jo objame.

SEVERIN: Ona je. *Poljubi Marino, ona se zasmije.* Vidiš, da je.

MARINA: Vidva sta smešna. *Severinu.* Kako si?

SEVERIN: V redu. *Poljubi jo.* Lepo jutro.

MARINA: Samo še kava mi manjka.

SEVERIN: Greva jo skuhat.

Gresta v kuhinjo. Mitja leže nazaj. Čez nekaj časa se Severin vrne. V rokah ima skodelico s kavo in kos peciva, jé. Sede zraven Mitje.

SEVERIN: Tole pecivo. Boš?

MITJA: Zdaj hočem samo spat.

SEVERIN: V redu, saj bo še pri zajtrku.

MITJA: Ni več za jest.

SEVERIN: Ni res, boljše je kot zadnjič. Bilo je nekam trdo. Ustnica mi je počila, do krvi je šlo. *Mitja molči.* Ja, saj vem. Nisi ti kriv za vse. Malo sem razmišljal. Moja vrnitev te je mogoče zmedla, ampak ne smeš je narobe razumet. Tukaj ni nobene prihodnosti.

MITJA: Zmatran sem.

SEVERIN: Boš že spal. Jaz samo hočem... uredit misli. Tvoje in moje.

MITJA: A zdaj pa hočeš?

SEVERIN: Ne tako kot ti misliš.

MITJA *ga pogleda*: Pogledat si šel tja, nisi? Pregrinjalo na mizi je premaknjeno. Samo ti imaš ključ.

SEVERIN: Svoj začetek sem hotel videt. Saj, po eni strani ti moram bit hvaležen. Če me ne bi spravil v to zadevo z biljardom, mogoče ne bi nikdar pomislil, da je kje še kaj več. Mogoče nikdar ne bi bil to, kar sem zdaj. Vsak konec ene zgodbe je začetek nove, se ti ne zdi?

MITJA: Tvoja zgodba se sploh še ni začela-

SEVERIN: Mitja, poslušaj-

MITJA: Saj sem jaz tudi razmišljal. Nataša me je pustila zunaj na snegu in potem sem šel pogledat halo. Fajn je, tako kot takrat. Mogoče bi zdaj šlo. Še enkrat. Razen ene restavracije niso odprli nič novega. Ti zdaj dost znaš. Ekonomist, izkušnje s firmo. Malo prehitro sem reagiral...

SEVERIN *ga prime za roke*: To tukaj ni več moja zgodba.

MITJA: Zdaj si še njo pripeljal. Na čelo me je poljubila. Lahko še ona kaj-

SEVERIN: Mitja, a ti nisem rekel!!

MITJA: Samo poslušaj... predstavljam si! Modra miza, modra ko morje...moder in bel neonski napis, da se fajn poklapa s snegom! Luči, glasba, pijača.V soboto po kinu bi bilo vse polno...krogle gor, krogle dol...

SEVERIN: Ne.

MITJA: Savo...Severin...

Severin molči.

MITJA: Vse imaš, vse imaš, čisto vse imaš. Nula! Ti si nula!! Ne veš! Ne znaš povedat! Nič ne moreš, nič si ne upaš, nič ne znaš!! Ti bi rihtal moje misli!? A bi me mogoče vzal sabo?! Te sploh ne bom več spraševal. Nič ne moreš!! Nula! Nula!

Pobere kroglo s tal in jo vrže v Severina. Krogla ga zadane, vendar se Severin pobere in skoči na Mitjo. Potisne ga ob kavč.

SEVERIN: Spi! Dost je! A slišiš? Nehaj!!

Iz kuhinje pride Marina.

MARINA: Kaj se dogaja? *Pobere kroglo.* Kaj je zdaj to?!

SEVERIN *drži Mitjo*: Nič. Živčen je. Njegova Nataša ga je pustila. Preveč sneži zadnje čase, preveč teme. Depresija, veš. Pri nas gor znamo take stvari dobro pozdravit. *Seže Mitji z roko v žep, Mitja se zvije.* Evo, sem vedel, da jih še ima. Vidiš, to zmeraj nosi sabo.

MARINA: Apaurinčki.

SEVERIN: Ne more spat, to je njegov problem.

MARINA: Dajta zdaj mir, zajtrk delam. *Odide v kuhinjo.*

SEVERIN: A si slišal? Zajtrk dela. Samo ti moraš zdaj vseeno zaspat. *Izlušči tableto.* Na.

MITJA: Pust me!

SEVERIN: Pojej, pa daj mir.

MITJA: Stran od...daj...dost...

Severin mu še kar tišči tableto in ne popusti. Mitja se končno vda. Severin mu hoče spraviti tableto v usta.

MITJA: Sam bom! *Vzame tableto in jo pogoltne.*

SEVERIN: Še eno. *Izlušči tabletko.*

MITJA: Zakaj si sploh prišel?

Vzame tableto. Tišina. Severin se odmakne in se udobno namesti. Mitja je brez volje.

MITJA: Vrti se mi. Sranje.

SEVERIN: Saj ti hočem pomagat. Ne vem, kaj naj ti...res ti hočem pomagat.

Gleda Mitjo, hitro vstane in odide v kuhinjo. Zasliši se Marinin smeh.

9. Saga o Ingólforju Arnarsonu

Marina, Severin, Viki in Mitja so na tleh. Pred njimi je razpostavljen zajtrk, ki ga je pripravila Marina. Mitja se naslanja na kavč, spi s kosom kruha v rokah. Ostali trije se zabavajo.

VIKI: Pridem k Igorju in padem dol. Noro! Takoj sem ratal vesel, da se je naš tv pokvaril, res. Mislim...ogromen barven ekran! Sploh nisem vedel, da ga ima. Niti dost daleč mu ga ni bilo treba it iskat, jih imajo tukaj kar blizu. Dvajset kilometrov stran, nekaj takega. Pa to sploh še ni konec. Najprej sem hotel takoj Supersport. Potem pa Igor reče da ne, da ima ta tv še dost boljše stvari. In sem videl. Dejansko. Milijon enih programov v vseh možnih jezikih, blazno močno anteno ima. *Jé*. Super! Kaj je to?

MARINA: Med.

VIKI: To je med?

MARINA: Med, maslo pa cimet.

VIKI: Med...sranje, drugače ga sploh ne maram. Fajn ti je ratal tale namaz.

MARINA: Zajtrke obvladam. *Zasmeje se.*

VIKI: Zelo obvladaš, lahko rečeš. *Cmoka*. Samo še boljše je bilo tisto, kar smo gledal. *Mitji*. Lahko ti je žal, da nisi šel z mano. *Strese Mitjo*. A si se že zbrihtal?

SEVERIN: Kaj ste gledali?

VIKI: Film.

MARINA: Katerega? Pa igralci, a so bili fajn, mislim tako za pogledat?

VIKI: Naslova se ne spomnim, igralci so pa bili fajn. Igralke še bolj, samo mogoče malo preveč suhe pa blede... No, v glavnem se je šlo za...tako, bil je en tak poseben čas, kot ena zgodovina. Imeli so konje in meče, blazno dobre meče. Zanimivi tipčki so bli, čarovniki, vitezi in to. Hodil so po tisti njihovi deželi. Šli so dol v tako temno luknjo, not je bil zmaj in jih je napadel.

MARINA: A so se rešili?

VIKI: Razen enega so vsi prišli ven. Zmaja so pa sesuli. Blazno enega ognja!

MARINA: To je morala bit nora zadeva!

SEVERIN: Pri nas imamo veliko takih zgodb. Sage.

VIKI: Na filmu?

SEVERIN: V knjigah.

MITJA *se napol prebudi*: Povej...če slučajno veš kakšno...

MARINA *Mitji*: Daj, spij malo kave, boljše se boš počutil.

SEVERIN *pogleda Mitjo*: Ne, ne, pusti kavo. Mitja hoče poslušat in zdaj bo slišal. Zgodbo za lahko noč. *Marina in Viki pogledata Severina*. Jo bom malo skrajšal, ker je zelo dolga. To me malo spominja nanjo. *Po tleh zakotali rdečo kroglo*.

MARINA: Kaj je s to kroglo?

SEVERIN: Enkrat je bila krogla. *Tišina*. Najprej sta bili samo celina in voda. Na tisti celini je živel nekaj ljudi. Niso mislili in tudi niso hoteli razmišljati, da obstaja kaj več kot njihova zemlja. O neznanih stvareh so samo sanjali ali peli. Med njimi pa je bil nekdo z imenom Ingólfur Arnarson. Oči so se mu svetile drugače kot ostalim. Izmed vseh je zmeraj najbolj pozorno poslušal pesmi o deželah nekje daleč za vodo. Najprej je samo poslušal in sanjal. Potem je na skriti obali začel graditi ladjo. V mrzli mesečni noči je ladja prvič zdrsnila v vodo in razvila jadra. Ingólfur je dolgo časa plul, čisto sam. Bili so samo veter, voda in hladno severno sonce. Ni vedel kam gre, vedel pa je, da bo nekam prišel. Po dolgih dneh je v daljavi res zagledal pas neznane celine. Tisto noč je ladja zašla v hudo nevihto. Ingólfurju se je zdelo, da se med grmenje mešajo še neki drugi glasovi. Zveneči zvoki iz oblakov in morja. Zjutraj, ko je bila voda spet mirna, je na palubi našel majhno kroglo iz lahke prosojne snovi. Iz nje je nežno sijala svetloba. Ingólfur se je čudil, jo spravil in pozabil nanjo. Končno je ladjo zasidral v zalivu. Na vodi so se zibale ledene plošče. Stopil je na tla otoka in ga imenoval 'Ledena dežela'. Dolgo je v tišini hodil po njej. Čudil se je skrivnostni lepoti. Ni se več oziral v smer, iz katere je prišel. Začutil je, da ne more več stran. Odločil se je, da bo zgradil veliko mesto, ni pa se mogel odločiti, kje bi to mesto stalo. Takrat je predenj padla tista krogla z ladje. Videti je bila večja kot prej in žarela je v mogočni svetlobi. Ingólfur je strmел v sijaj pred seboj. Zdelo se mu je, da z žarki potujejo k njemu misli. Razumel je. Mesto mora zgraditi tam, kamor bo vrgel kroglo. Ko se je krogla dotaknila tal zaliva daleč pred njim, so iz zemlje vstali termalni vreli in para je napolnila zrak. Ingólfur je videl, da iz krogle raste prva zgradba novega mesta. Ker so njegov fjord ob nastanku ovile termalne pare, ga je imenoval 'Dimni zaliv'. *Severin vstane*. Mér líkar djúp, Ísland ég skill ekki. Hvar er kvísl. Hvar er skógur. Hvar er foss, Ingólfur Arnarson. Ég er frá lindir, frá laug, frá reykur, frá vík. Ég heiti Reykjavík!!

Tišina. *Marina in Viki strmita v Severina*. *Mitja se glasno zasmije, nato se zasmijeta tudi Marina in Viki*. *Severin se zmede in sede*.

SEVERIN: Ne se smejat!!

Prenehajo in ga pogledajo. *Tišina*.

MITJA: Bomo se. *Zasmije se*.

MARINA: Saj ne, da ni zanimivo, samo... *Zasmeje se.*

SEVERIN: Ne, ne-

VIKI *se smeje*: Ta tip je moral imet meč! Kroglja pa meč! To bi bil fajn film.

MITJA: Saj razlaga o enem filmu, a ne Severin? Smešen film! *Smeje se.*

SEVERIN: Prehitro si se zbudil.

MITJA: Poskušam. Ker te hočem poslušat. Povej še naprej...še za smejat. Zgodba o uspehu...enega tipa z imenom...z dvema imenoma...

SEVERIN *vstane*: Ne.

MITJA *nenadoma prihaja zmeraj bolj k sebi*: Povej to! Krogla ni mogel videt. Šel je stran od nje. Niti dotaknil se je ni.

VIKI: A tako gre to naprej?

SEVERIN: Ne, ne gre!

MITJA: On je samo stal nekje ob strani pa gledal.

SEVERIN: Mitja!

MITJA: Od daleč je gledal in razmišljal. To je pa še bolj za smejat, a Severin?

SEVERIN: Ni!!

MITJA: Bral sem, poznam to, videl sem!

SEVERIN: Ti ne moreš govorit o Islandiji! Ne moreš tako govorit!!

MITJA: Ja, pa lahko!!

SEVERIN: Ne! Nihče nič ne ve! Samo jaz. Vse, kar nisem tukaj, sem tam! *Nenadoma se strese in sede na tla. Tišina.*

MARINA *previdno*: Severin... *Sede k njemu, pogladi ga po licu.* Kaj je s tabo?

SEVERIN: Nič, v redu sem.

VIKI: Misliš? Nekaj te trese, lej. *Prime ga za roko.*

SEVERIN *umakne roko*: Pusti me. Mitja je bolan, ne jaz.

MITJA: Nisem.

SEVERIN: Poglejta ga.

VIKI *Mitji*: Oprosti, ti tudi zjebano zgledaš.

MARINA: Nisi prej spal? Ti ni nič pomagalo?

MITJA *gleda Severina*: Samo kemija je bila. To ne pomaga, pa če še tako hoče pomagat.

SEVERIN: Odvisen od apaurina. Blede se mu. Pojma nima o sagah. *Mitji*. Slišal si svojo zgodbo, spravi se zdaj.

MARINA *Vikiju*: Pa kaj...?

VIKI: Ne vem.

SEVERIN *Mitji*: Lahko se smeješ, daj se. *Tleskne s prsti, Vikiju*. Viki! Daj, pomagaj Mitji v sobo, ti bom potem posodil svojega mobilca. Mitja mora počivat.

VIKI *vstane in gre k Mitji*: A res?

SEVERIN: Saj si slišal.

VIKI: Dobro, Mitja, greva rajš. Blazno si bled.

MITJA *se upira*: Ne, dokler ne pove do konca.

VIKI: Bomo že pol to rihtali. Greva.

Gre k Mitji in ga dvigne.

MITJA *se upira*: Ni povedal do konca! Ni do konca!

Viki odpelje Mitjo v sobo. Premor. Viki se vrne.

VIKI: Tak mora bit zaradi tiste Nataše. A zdaj vidiš, kako ga sesujejo zadeve z ženskami?

SEVERIN: Nič dost ne morem pomagat...

VIKI: Upam, da bo boljš.

SEVERIN: Ne sme govorit.

VIKI *Marini*: Oprosti, ne vidiš nas tako v najboljši formi.

MARINA *Severinu*: Ampak ti si pa zdaj tudi ves bled. In dejansko se treseš

SEVERIN: Ne, ne, ne. Ne bi smel govorit. On ves čas dela stvari, ki jih ne sme. Pojma nima. To ni v redu zanj. Zmatra se. Poskušal sem...pomagat pa... ne morem...nič več... Preveč jem, tukaj spet smrdi, samo to je. *Nasmehne se*. Pa niti enega apaurina nisem vzel.

VIKI: Samo ena zgodbica, pa toliko enih problemov. Daj mi zdaj tisti mobitel.

SEVERIN *Marini*: Ven bi šel. Moram na zrak. Greš?

MARINA: Grem. Se ti moram itak opravičit, ker sem se smejala. *Zasmeje se*.

VIKI: Vidva kar pejta, bom jaz tole pospravil. *Nasmehne se*. Samo tista nemščina ali kaj je bila pa sploh fajn!

Viki odide. Severin strmi predse.

SEVERIN: Jaz...vem. Vse. Samo jaz.

MARINA *se oblači in ga ne sliši*: Greva, če že misliš.

10. Glej me

Zatemnjeno stanovanje. Iz teme zvok mobilnega telefona. Bachova melodija. Ko izzveni, še enkrat. Luč. Pri vratih ene od spalnic stoji Marina, oblečena v dolgo majico. Na kavču sedi Viki z mobitelom v rokah.

MARINA: Se mi je zdelo, da sem nekaj čudnega slišala.

VIKI: A sem vaju zbudil? Oprosti.

MARINA: Samo mene. Že v redu. Itak zdaj ne morem spat.

VIKI: Poglej tole. Ker tole, a veš, je pa najboljše od vsega do zdaj. Čist drugače kot tv ali pa film. Pa še prej luč ugasni!

MARINA: Zakaj?

VIKI: Boš že ugotovila.

Marina gre in ugasne luč, nato sede poleg Vikija. Mobitel sije v temi in ožarja njuna obraza.

VIKI: Sploh ni treba imet luči! Kot krogla od tistega tipčka. A ni noro?

MARINA *gleda*: Super. Znanstvena fantastika. Kaj so ti gumbi?

VIKI: Čakaj, ne kar nekaj pritiskat. Cel dan sem se matral, da sem kaj več pogruntal. Ti bom rajši dal nekaj za poslušat.

Bach.

MARINA: Lepo. Katera glasba je to?

VIKI: Pojma nimam.

MARINA: Daj še enkrat. *Melodija*. Zveni kot kakšna stara islandska glasba.

VIKI: Sem mislil, da boš ti poznala. A Severin pa spi?

MARINA: Ja, zmatran je. Spet sva cel dan hodila po mestu. Čeprav...ne vem, malo čuden je bil. Dobro, verjetno mu je bilo še slabo, samo... kar nekam je gledal pa nekaj govoril. Drugače je bilo v redu. Ni bilo tako mraz.

VIKI: Pa fajn je kaj novega videt, a ni.

MARINA: Kako to misliš?

VIKI: Ja, mesto. Če si od gor pa prideš potem takole nekam na novo, te verjetno zanima-

MARINA *se zasmije*: Od gor? A ti tudi? Jaz sem od tukaj! Zakaj naj bi bila od...gor?

VIKI: Ja, s Severinom si, pa sem mislil... saj se mi že tako nisi zdela kakšna taka posebna, mislim, drugačna. Ta prava od tukaj si.

MARINA: Hvala.

VIKI: Pa ne, sej nisem tako mislil...ti si fajn, zelo fajn. Verjetno te je Severin prišel obiskat. Sta bila že prej skupaj pa to.

MARINA: Kaj? Ne. Par dni se poznavata.

VIKI: A samo par dni?

MARINA: Kaj je to takega?

VIKI: Nič, fajn. Nekaj si je na Islandiji zrihtal, nekaj pa tu. Super.

MARINA: Tudi jaz bom šla na Islandijo, veš to? *Zasmeje se.* Potem bom pa res od gor.

VIKI: A kar s seboj te bo peljal?

MARINA: Obljubil mi je.

VIKI *se zasmeje*: Ti je pa ratalo!

MARINA: Mene zmeraj gledajo. Enkrat sem šla mimo železniške postaje in in me je spet eden gledal.

VIKI: Severin. Fajn. *Pogleda jo.* Jaz te gledam. *Marina se zasmeje.*

MARINA: Kar glej me glej.

VIKI: Nekaj časa te bom.

MARINA: Pa bo začel spet mobilec zvoniti.

VIKI: Ne vem, če. To sem mi zdi zelo čudno. Cel dan mirno bluzi okrog brez mobilca, sem ga pa tudi nobeden ni klical. Razen, če sem jaz kaj kiksnil pa zbrisal klic... pa vem, da nisem.

MARINA: Verjetno tako zgleda, če grejo direktorji na dopust.

VIKI: Pojma nimam. Tukaj se samo še Mitja tako čudno obnaša. Danes je skoz spal, še jest ni šel. Samo enkrat je prišel ven. Prišel je iz sobe, jaz sem bil tukaj na kavču. Zgledal je, kot bi še napol spal. Potem je prišel k meni pa mi dal roko na ramo. Malo neumno sem se počutil. Nekaj časa me je gledal, tako kot jaz zdaj tebe gledam. *Marina se zasmeje.* Čakaj, ni smešno to! Potem je začel še govoriti. Savo je bil zmeraj nekaj posebnega, je rekel. Zasmejal se je in šel nazaj spat. A si predstavljaš sceno?

MARINA: Kdo je pa Savo?

VIKI: Pojma nimam, nikdar slišal.

Tišina. Marina gleda Vikija, ki se spet zatopi v mobilni telefon.

MARINA: Poslušaj, malo me zebe.

VIKI: Ja, nič ne pomaga, če radiatorji kurijo ko nori.

MARINA: Imaš kakšno deko tukaj?

VIKI: Oprosti, nič.

MARINA: Ja...potem pa ne vem...grem nazaj spat.

VIKI: Daj, ne še. Ti bom še nekaj pokazal. Pridi sem, bom tako naredil, da ti ne bo mraz.

Marina sede bližje k Vikiju, on ji da roko čez ramo.

VIKI: Evo, a ni fajn zdaj?

MARINA: Saj me lahko še bolj objameš.

Viki jo stisne k sebi.

VIKI: V redu?

MARINA: Me že manj zebe. Pokaži zdaj.

VIKI: Lej, tole so ene igrice. Tukaj moraš pritiskat, takole, a gledaš, tole moraš lovit, zakaj te zebe, blazno si topla...

Njuna obraza sta skupaj, nenadoma se poljubita.

VIKI: Sranje ...

MARINA *tiho*: Ja, zdaj sem topla. *Zasmeje se.*

VIKI: Čakaj...Severin.

MARINA: Ne zdaj to. *Poljubita se.* Ti si tako nekaj posebnega. Drugačen kot vse tukaj. Še me glej. Glej me, glej me. Lepa sem. Povej mi to. Jaz sem lepa, moje telo je lepo. Popolna sem. Glej me, no. Govori, da sem lepa!

VIKI: Sranje, si, blazno, sranje, totalno si me...pridi sem!

Marina se zasmeje in skloni k Vikiju. Mobilčeva lučka ugasne, sobo osvetljuje samo svetilka z druge strani okna. Tišina. Čez nekaj trenutkov se odprejo vrata. Pride Severin. Hoče prižgati luč, vendar njegovo pozornost pritegnejo dogajanje v sobi. Gre bližje. Obstane, otrpne in gleda. Premor.

SEVERIN *tiho*: Freyja Steinarsdóttir, Freyja Steinarsdóttir...Zdrsi na tla. Freyja, Freyja...Šepeta. Ég skil ekki...ég...er frá...reykur... frá vík...ég heiti...ég heiti...

Nepremično obsedi. Čez nekaj trenutkov se odprejo druga vrata. Iz sobe pogleda Mitja, še vedno zaspan, vendar boljši. Zagleda Severina. Marina se zasmeje, Mitja zasluti dogajanje.

MITJA: Opa! *Zasmeje se.* Lej ti to! Gledaš, kaj? Kar glej pa poslušaj tole tvojo. *Severin ne reagira.* Nekaj grem pojest. Cel dan brez hrane, sranje! *Stopi čez Severina, pogleda dol.* Zdaj se sploh boljše počutim.

Odide v kuhinjo, čez nekaj trenutkov se vrne. Jé kruh z medenim namazom.

MITJA: Tale njen namaz je res super, lahko bi poskusil. *Marina se zasmeje.* Ja, ja, točno tako sladko kot se ima ona, je tole. *Govori s polnimi usti.* Mislim, da štekam, zakaj se to dogaja. Kot ponavadi pri tvojih ženskah. *Sede poleg njega na tla. Severin ne reagira.* Ko pride do odločilnega trenutka, ni nič. Nekako ne moreš. Je vse preveč sluzasto pa čuden vonj... Saj se spomnim. Lahko jim daš prstan, to je vse. Tak car si ti. Vsega se spomnim.

Glej, se boš kaj naučil. *Zasmeje se in je dalje.* Dober spomin imam. Aja, no, mogoče so Islandke kaj drugačne. O njih res nimam nobenega pojma. Razen tega, da imajo čudna imena. *Zasmeje se.* Lej, kako to teče! *Nad Severina dvigne kruh in pusti, da medeni namaz spolzi Severinu na obraz.* A ti zlepi oči? *Pritisne mu kruh na oči. Severin se zdrzne.* Samo ne, ti moraš gledat! Moraš videt svoj Reykjavik. *Odstrani kruh.* Obrisat se moraš, lej se. *Vzame mu roke in mu jih prilepi na lica.* Super. Zdaj lahko pišeš sago naprej. Pa svoj doktorat tudi.

SEVERIN *poskuša odlepiti roke:* Spat... spat...zakaj ne spiš....*Roke mu padejo na tla.*

MITJA: Malo predolgo sem imel probleme s spanjem. Cel dan sem spal. Zdaj si pa ti meni uslugo naredil, veš to? Zaradi tistih tvojih apaurinčkov sem krasno spal. Natašo sem prespal, tebe sem prespal, vse sem prespal. Fajn se počutim. Zanimivo sem sanjal. Celo nekaj idej sem dobil. *Dvigne Severina s tal.* Pri miru jih morava pustit. Gremo!

SEVERIN: Nazaj...

MITJA: Najprej umit. Potem pa na otvoritev. Vsak čas se bo začela. Tu imaš!
Na glavo mu prilepi kroglo za biljard in ga porine v smeri kuhinje.

11. Prstan v snegu

Marina in Viki hodita po stanovanju. Vrata sob so odprta.

VIKI: Nobenega ni bilo, ti rečem.

MARINA: Vrata so se zaprla.

VIKI *se zasmeje:* Saj imaš rada, da te gledajo.

MARINA: Viki!

VIKI: Mogoče je šel samo na sprehod...

MARINA: Sredi noči?

VIKI: A zdaj te pa skrbi za njega?

Marina molči.

VIKI: Mogoče je šel direkt nazaj na tisto svojo Islandijo. Mitja ga je šel pospremit. Kakšna pomembna zadeva in je moral šibat. Tebe je pa tako malo tukaj pustil.

MARINA: Da bi Severin kar šel?

VIKI: Naravnost v Rekvik.

MARINA: Tako hitro?!

VIKI: Menda je že prvič kar naenkrat zginil.

MARINA: Pa če mi je obljubil...!

VIKI: Lej to, ga že pogreša! Ljubica, zdaj se boš morala počas odločit, s kom boš-

MARINA: Z nobenim! Sama sem! Zmeraj sem sama!! Nobenega nimam, nobenega nočem...nobenega... *Izbruhne.* Sovražim te, sovražim ga, sovražim...!!

Tišina.

VIKI: Če tako hočeš, v redu. Da ne bi mislila, da bi bil tako blazno rad s tabo. Če bo, bo, če ne, pa ne. *Zasmeje se.* Sicer me nič ne moti, če včasih prespiš pri meni. Mislim, lahko tudi samo za par ur, potem greš pa nazaj k Severinu. Itak je to vse, kar rabim.

MARINA *tava po prostoru:* Drek, vse obleke sem pustila v spalnici...*Odide.*

VIKI *za njo:* No, ja, čisto vse ni. Rabim še tv, recimo. Samo zdaj bo sranje, ker je crknil pa ni financ za novega... Pa nič od tega ne bi pogrešal, če bi se ti še kdaj ponoči pri meni ustavila. Naslednji vikend, recimo, ali pa kar vsak vikend. To zna bit dost boljše od Supersporta, celo od filma zna bit boljše. Kaj praviš?

Tišina. Marina se vrne napol oblečena, med hojo končuje oblačenje.

MARIN: Pomagaj mi tole zapet...

Viki ji zapenja oblačilo, pri tem jo zgrabi po telesu.

VIKI: Zapnem te naj?

MARINA *se izvije:* Pusti me, dost je!

Ureja si lase in gre proti plašču.

VIKI: Zdaj boš pa kar šla? A sem ti kaj takega rekel?

MARINA: Svoje sva zrihtala. Jutri imam spet službo... cel vikend je šel... veš, koliko časa nisem bila v svojem stanovanju?!

VIKI: Službo pa stanovanje imaš? Super!

MARINA: Ja, super. Se vidiva.

Hoče oditi, vendar jo Viki zaustavi.

VIKI: A mogoče še kaj pogrešaš, poleg svojega stanovanja?

MARINA: Ne štekam.

VIKI: Si kaj zgubila?

MARINA: Ne da bi vedela.

VIKI: Pa si nekaj. Ena zelo lepa stvar je. Taka posebna.

MARINA: Nehaj!

Nameri se oditi.

VIKI *hitro*: Majhna pa zlata pa okrogla z enim kamenčkom.

Marina se zaustavi. Pogleda svoje roke.

MARINA: Ne. *Pogleda Vikija*. Kako veš?

VIKI: Zraven kavča je bil. *Pokaže ji prstan.*

MARINA: Drek! Moral mi je zdrsnit dol. Pojma nima, kako, skoraj premajhen mi je bil...
Daj mi ga nazaj!

Gre proti Vikiju in mu hoče vzeti prstan.

VIKI: Tako lahko pa spet ne bo šlo! Kar vzem ga!

Viki dvigne roko, da ga Marina ne more doseči. Izmika se ji, ona skače za njim.

VIKI: Daj ga! Daj ga!

MARINA: Nehaj že enkrat!!

Zasmejeta se. Marina skoči in odbije Vikiju prstan iz rok. Prstan zleti proti oknu.

MARINA: Zdaj sva ga res zajebala!

Gre v smeri prstanovega padca in začne iskati. Viki ji sledi.

VIKI: Oprosti, nisem hotel! Se bo že našel. Čakaj malo...

Iščeta, vendar brez uspeha.

MARINA: Kot da bi padel dol skoz okno, točno tako se mi zdi. Ni ga! Čisto nikjer ga ni!
Pogleda ven. Premor. Tišje. Dol je sneg. Zdsnil s prsta in padel. Nekje globoko v snegu.
Edini, ki sem ga dobila. Izginja hitro. Preveč hitro.

Gleda skozi okno. Tišina.

VIKI *pride k njej, potrka po šipi*: A daj, skoz zaprto okno res ni mogel past. Enkrat, ko bom kaj pospravljaj, se bo našel, ti rečem.

MARINA *tiho*: Ne vem... *Pogleda Vikija, nasmehne se.* Ni ga treba več iskat. Vseeno mi je. Samo škoda, dost je bil vreden. Vsaj mislim.

VIKI: Malo lahek je bil, ne vem. Itak nimam pojma o teh kovinah.

MARINA: Zdaj moram res it...

VIKI: Daj no, grem s tabo.

MARINA: Nimaš za kaj.

VIKI: Ti bom pomagal kaj pospravj, recimo, zaradi tega prstana. Lej, če ne, me pa na tole poklič. *Dvigne mobilni telefon.* Samo ne vem številke-

MARINA: V sneg ga vrži! Vse v sneg!

Odide ven. Viki presenečeno vzklikne, pograbi jakno, steče za Marino.

12. Severin

Hala ob progi. Zvok vlakov. Mitja se sklanja čez pravokotni predmet in odstranjuje pregrinjalo. Ob njem stoji Severin z mokrim obrazom in lasmi. Na obleki sneg. Voda mu kaplja z glave na plašč. Trese se.

SEVERIN: Zebe me.

MITJA: Kmalu bo zadost toplo.

Odstrani prgrinjalo. Prikaže se nekaj, kar naj bi bilo miza za biljard, vendar le bolj spominja nanjo. Prirejena navadna miza z luknjami in nalepljenim modrim blagom.

MITJA: Koliko časa sem mislil na to.

SEVERIN: Mraz.

MITJA: Še zmeraj tako lepa. Moja. *Z dlanjo zdrsi po mizi, nato zgrabi Severina za roko. Dotakni se je! Severin se izvija, vendar Mitja potisne njegovo roko na mizo. Super. To je to. Zdaj morava proslavljat otvoritev. Izpod mize potegne steklenico in dva kozarca. Odpre jo in nalije vino v kozarca. Malo je kislo... moralo bi bit kaj boljšega...bo že. Izvoli.*

SEVERIN: Ne...

MITJA: Spij, če ti rečem! *Mitja popije svoj kozarec, Severin skloni glavo k kozarcu, pa se takoj strese in odmakne. Ja, Savo, Severin, a ti bo treba spet pomagat?! Spij! Gre k njemu in mu na silo pritisne kozarec k ustom. Severin kašlja, vendar spije. Oprosti, moraš, za srečo.*

SEVERIN: Sovražim te.

MITJA: Hvala.

SEVERIN: Ti in tvoja miza. Niti prava ni.

MITJA: Dobro, govori.

SEVERIN: Nič več ti nimam za povedat. Nazaj grem. Jutri, danes.

MITJA: K svoji Freyji? *Zasmeje se. Poslušaj, tole je vse, kar ti je ostalo. Tale prostor in miza, razumeš?*

SEVERIN: Nazaj.

MITJA: Ja, sem boš prišel, nikamor drugam. Ven te bom zvlekel, iz tiste tvoje islandske luknje. Danes praznujeva otvoritev, slišiš?!

Izpod mize privleče palico za biljard in jo potisne Severinu v roke. Na mizo postavi edino rdečo kroglo.

SEVERIN: Zmeraj je bila samo ta krogla, še kar ta krogla. Edina. Predrage so bile!
Zasmeje se.

MITJA: Vseeno! Dajmo, zdaj igraš. Otvoritvena igra. Danes se odpira naš klub! Dolgo smo sicer čakali, ampak zdaj končno odpiramo vrata. Veliko je bilo povabljenih. Žal niso mogli vsi prit. Vseeno. Treba je pokazat prvo igro. Tvojo. Dajmo, igraj! Se da z eno kroglo, boš videl!

SEVERIN: Pusti me!

Steče proti izhod, Mitja gre za njim, ujame ga pri vratih.

MITJA: Nikamor ne moreš pobegniti. Zaklenjeno. *Dvigne Severina, gleda ga.* Premočen si. Treseš se. Kakšna nula! Nič ne moreš narediti, a ne? Gospod direktor. Jaz sem bil zadet samo nekaj časa, ti si skoz.

SEVERIN: Ne bom igral tega!

MITJA: Zadet od sebe. Pa sam s sabo. Krogla zadane eno, drugo, potem grejo vse v luknjo. Tudi če so na začetku lepo zrihtane. Sam miza ostane. Gledaš jo in ti je vse jasno. Vse mize so iste. Moram ti pokazati, da boš štekal.

SEVERIN: Samo to...sem hotel videti, kako ste vsi tukaj...vsi...kako ste zgnili, ja, vedel sem, zgnili boste, gnijete, ti gniješ...Na tej mizi niti igrati ne moreš!

MITJA: Ker si ti zajebal! Zato ne!! Ker si šel!!

Porine Severina k mizi. Vzame biljardno palico in nastavi kroglo na mizo. Sune. Krogla se spretno odbije in se zakotali po mizi. Med njegovimi sledečimi replikami postaja Severin zmeraj bolj živčen, začne govoriti sam pri sebi.

MITJA: V eni stvari sem bil dober in to je biljard. Fantazija! Najboljši! Ni prava, pa kaj! Lahko bi bila, vse to bi bilo zares, vse. Boljši kot ti! Bil in sem še!

SEVERIN: Ekonomske statistike...dokazujejo porast delnic na...borzi...na...Hvad kostar... Evropska unija je podpisala sporazum z... fjórir á morgun.

Mitja mu potisne palico v roke. Palica pade na tla.

MITJA: Še palice ne znaš držati!

SEVERIN: Tólf dalur gengid innifalin.

MITJA: Dost imam tega špila!

Prime Severina za roko tako, da se hitro upogne čez mizo v pozo za biljard. Postavi se ob stran in ga drži.

MITJA: Si sploh upaš? A tega tudi ne?

SEVERIN: Ratifikacije takk fyrir proračunov bjarg klettur kot drugi narodi, kot drugi...na...ne...ne bom več.

Tišina. Severin visi čez mizo. Mitja je ob njem. Severin pogleda Mitjo. On suno Severinovo roko, da s palico šibko zadane kroglo.

MITJA: Še vedno nesposoben. Tak si in tak ostaneš. Daleč stran. Tvoj Reykjavik. Ti bo kaj zraslo iz tele krogle? *Zasmeje se.* Naš novi klub za biljard. Reykjavik mu bova rekla, Savo. Severin.

Tišina. Severin se počasi pobere in postavi pokonci. Pogleda Mitjo. Iz žepa plašča privleče cigaretno škatlico, vzame cigareto in jo prižge. Roke se mu tresejo. Gleda Mitjo s široko odprtimi očmi.

SEVERIN: Jaz sem. Sem, veš.

MITJA: Ja?

SEVERIN: Naredil. Sposoben. Vse.

MITJA: Plašč in prstan. To ni nič. To bi lahko tudi jaz.

SEVERIN: Ne, ne, bil sem, res sem bil.

MITJA: Doktorat in firma, pa kaj. Odkar si prišel, to poslušam.

SEVERIN: Ne! Ne to...sposoben sem it, ja, sposoben sem bil it, ja!

MITJA: Dost imam Islandije!

SEVERIN: Dvajset kilometrov...na vzhod... tja, tam sem bil!

Premor.

MITJA: Kaj?

SEVERIN: A vidiš, da sem nekaj naredil?? A vidiš, da sem nekam res šel?? Na vlak. Dvajset kilometrov. Mesto. Večje. Reka bolj umazana. To si hotel slišat, nisi??

MITJA: To...kaj govoriš?

SEVERIN: Na vlak in v mesto. Nisi bil tam, samo jaz sem bil!

MITJA: Čakaj...

SEVERIN Ampak šel sem!! Ti si bil ves čas tukaj, čepel, ležal, gnil, mislil, samo biljard, biljard, skoz samo biljard tukaj v eni razpadli hali!

MITJA: Dvajset kilometrov.

SEVERIN: Jaz nisem za razpadanje, ne, razmišljal sem, iskal sem, našel sem v knjižnici. Lepe knjige, veliko knjig, dežele nekje tam daleč naprej od tukaj. Med njimi sem jo našel.

MITJA: Dvajset kilometrov stran?

SEVERIN: Islandija. Iceland. Island. Gledal sem njene slike, začutil sem jo, prepoznal sem se v njej. Takoj sem vedel, kam moram it. Na vlak, lahko sem šel na vlak. Lahko sem šel od tukaj, ti ne, nobeden od tukaj.

MITJA: Odpeljal si se in prišel...

SEVERIN: Najprej dvajset kilometrov. Iz tega mesta šele prideš do letališča, lahko sploh začneš mislit na letališče, tako so mi rekli. Ampak pred letališčem so še vlaki...še vlaki pa ceste...še dalj, predaleč.

MITJA: Direktor! Pa tvoji doktorati? Tvoja služba?

SEVERIN *molči.*

MITJA: Nič od vsega?! Nič, nič, nič?! *Smeje se.*

SEVERIN: Predaleč.

Severin se počasi čudno umirja. Pusti cigareto, da dogoreva. Pepel pada na tla. Gleda predse. Mitja se še smeje, vendar med Severinovim govorom počasi preneha.

SEVERIN: Predaleč. Gledal sem mesto. Blizu, nekaj postaj od tukaj, ampak vseeno drugačno. Vseeno večje. Zakaj bi šel še dalj? Mislil sem. Hotel sem. Nisem mogel. Upal...sem si, si nisem... Ampak bom šel. Najprej sredstva. V hotelu sem delal. Ja, tam je tudi en hotel, dobil sem delo. Tja kdaj pridejo kakšni ljudje. Največkrat poslovno. Različni čudni jeziki. Gledal sem jih in misli. Kakšni so ljudje tam, kamor bom šel? Ker sem se pripravljaj, ves čas, da bom šel. Bral sem, veliko, vse mogoče. Jezik sem se učil. Ne dobro...ne znam, samo nekaj besed. Ég heiti, ime mi je...nič več. Včasih mi je kdo kaj povedal...kako je kje daleč...predaleč... Odkril sem eno trgovino s karticami. Iz celega sveta so bile. Vsa mesta. Tudi moje pravo mesto je bilo vmes. Sever... Tja grem. Nikamor drugam. Tole zdaj je samo vmesna postaja, sem govoril. Postaja med biljardom in mano. Jaz, ki bom veliko vedel. Študiral bom, službo bom dobil. Ne bo mi treba delat v hotelu. Za vajo sem kupil nekaj tistih kartic in jih začel pošiljat. Kako jih bom pisal, ko bom res tam. Pisal sem. Naenkrat...ne vem kdaj... sem se zagledal. Kako jih pišem od tam. Kako sem tam. Že. Moja prava dežela. Moje pravo mesto. Z neznanim jezikom. Zelen mah po hribih. Gejzirji. Lava. Severni sij. Sage. Ekonomija, mednarodni odnosi. Freyja Steinarsdóttir. Fjordi. Razpoke s paro... *Premor.* Zdaj bom. Res. Šel. Tja. Daleč. Vrnil. Bom to vse. Nikdar več biljard.

Mitja ga gleda in nenadoma ne ve, kako naj reagira.

SEVERIN: Lahko odpreš spodnja vrata? Zraka ni tukaj.

Mitja gre do ene izmed sten, za katero se izkaže, da so velika drsna vrata. Odklene jih in odrine. Sneži na železniško progo. Severin gre do vrat, Mitja stoji ob izhodu. Severin gleda ven.

SEVERIN: Sneži. Samo sneži. Pri nas v Reykjaviku so dolge zime.

Zasmeje se in steče ven. Mitja se požene za njim, a v tistem trenutku ga zaustavi glasen zvok vlaka, ki pelje mimo. Piš vetra. Sočasno v prostor pogledata Viki in Marina. Tema.

Luč. Marina, Viki in Mitja sedijo na mizi. Gledajo predse. Mitja ima v rokah kroglo. Drсна vrata so odprta, v prostor zanaša sneg. Svetloba je mračna in siva, vendar je videti, da se počasi svita. Na tleh ob drsnih vratih je Severinov sivi plašč.

MARINA: Tiho je.

VIKI: Zaradi snega.

MARINA: Zebe ga.

VIKI: A ga kje vidiš?

MARINA: Vstopi v moje stanovanje. Nič ne reče, samo gleda me. *Zasmeje se.*

VIKI: Po moje stoji na postaji.

MARINA: Zebe ga. Mraz je.

MITJA: Vlak...ja, vlak še stoji.

VIKI: Še nekaj časa bo tako.

MITJA: Koliko časa to traja?

VIKI: Čiščenje proge? Kaj pa vem. Bomo zdaj videli.

Tišina.

MARINA: Vse je tako mirno. Bojim se.

VIKI: Sranje. Islandki bo treba povedat. Jaz imam še zdaj njegovega mobilca.

MARINA: Zgubila sem prstan. Dal mi je svoj prstan. A je bil njen?

MITJA: Nobene Islandke ni.

MARINA: Jaz sem bila.

MITJA: Nič več.

VIKI: Me pa blazno zanima, kaj je še prinesel v kovčku.

MITJA: Samo ta plašč je imel.

VIKI: A daj no.

MITJA: V hotelu je delal.

VIKI: Vseeno je vedel dost stvari. Zanimiv tipček.

MARINA: Že zdaj ...mislil nanj. Ne vem, koliko časa še, ampak zdaj mislim nanj.

MITJA: Zakaj sta sploh prišla sem?

VIKI: Iskala ga je.

MARINA: Pogrešala sem ga.

VIKI: Ni dost mislil nate.

MARINA: Mislil je name, gledal me je.

MITJA: Na nobenega ni nikdar mislil. Direktor.

VIKI: Saj vsak samo nase misli.

MARINA: Brez mene se je vrnil, ne more mi tega delat...obljubil mi je...rada bi šla z njim.

VIKI: Svetlečo kroglo je šel pogledat.

MARINA: Sam je, čisto sam je zdaj tam zunaj.

MITJA: Ja. Lahko se je nekam vrnil. Valhalla. Tja jih odnesejo. Lepe ženske pridejo na bojna polja, izberejo junake in jih odpeljejo v Valhallo. Tam se zabavajo. Hrana, pijača, noro je. Vsi iz severa hočejo v Valhallo.

VIKI: A daj no, kaj bluziš!

MITJA: Ja, tako je to. Bral sem. Ali pa videl na tv, ne vem.

VIKI: Kaj to?

MITJA: Zdaj bo izbran, to sem zvedel.

VIKI: To bi bil lahko film, kaj več pa težko.

MARINA: Zgodba, še ena nova zgodba, same zgodbe.

VIKI: Valhalla. Lahko tudi Severno morje, meni je vseeno. *Zasmeje se.* A boš zdaj odprl klub za biljard? Fajn bi bilo. Nekaj bo treba počet. Tv je crknil.

MARINA: Klub za biljard.

Zasmeje se. Mitja vstane z mize in gre počasi proti vratom. Pogleda ven. Tudi Viki zleze z mize in se pretegne.

VIKI *odkrije Mijtevo steklenico vina in kozarca:* Lej to! *Nalije vino v kozarec in povoha.* Super! *Marini.* Boš?

MARINA: Daj mi. *Viki ji natoči vino. Nazdravita, Marina pije.* V redu je. *Zasmeje se.* Dober okus. Za spomin...

VIKI *Mitji, ki nepremično gleda ven:* Kaj gledaš?

MITJA: On. Tamle je. Proti severu gleda. A jih slišite, zdaj prihajajo ponj.

VIKI: Nič ne slišim, nobeden ne gre.

Spije vino do konca, nasloni se na mizo in vzame v roke mobilni telefon.

MITJA: Ne. Imaš prav.

MARINA *se namesti zraven Vikija:* Kje sploh je ta sever? Nikdar mi ni povedal.

MITJA: Dvajset kilometrov. *Mitja pobere plašč in ga obleče. Pogleda Marino in Vikija.* Reykjavik. Daleč, predaleč.

VIKI: Savo.

MARINA: Severin.

Zasmeje se. Viki sproži Bachovo melodijo na mobilnem telefonu. Mitja stoji ob vratih in gleda ven. S snegom vstopa v prostor jutranja svetloba.

KONEC